

hvis der fremsættes et sådant ønske, og jeg er overbevist om, at det vil et markant flertal, måske alle, i Folketinget også være enige i. Derfor kan jeg ikke give den bekræftelse, som hr. Tórbjørn Jacobsen ønsker.

Tórbjørn Jacobsen (TF):

Som bekendt blev der holdt en folkeafstemning om den færøske suverænitet den 14. september 1946. Valgresultatet faldt ud til fordel for løsrivelse, og historien derefter kender vel de fleste. Der gik 52 år med en politisk ørkenvandring, med en hjemmestyreordning, der for længst havde spillet fallit, førend der skulle findes politisk rygdækning for suverænitetskravet på Færøerne på ny.

Forhandlingerne med den danske statsmagt kuldsejlede på grund af spørgsmålet om færingeres status og kompetence som en ligeværdig forhandlingspartner. Dette medførte en situation, hvor Færøernes Lagting besluttede sig for at tage sagen i egne hænder med lagtingsbeslutningen om det færøske folks selvstyre.

Under forhandlingen i Lagtinget gav samtlige partier til kende, at de fuldt ud støttede kravet om, at Færøerne er en nation med umistelig selvbestemmelsesret. Derfor er det væsentligt for det færøske folk at vide, hvor den nye regering står i spørgsmålet, så jeg spørger igen: Anerkender statsministeren følgende ubestridelige fakta, at det færøske folk i henhold til folkeretten er en nation, at det færøske folk er et folkeretligt subjekt, og vedkender statsministeren, at det færøske folk har ekstern selvbestemmelsesret i henhold til folkeretten?

Jeg mener, at det færøske folk har krav på et svar.

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Allerførst vil jeg sige til hr. Tórbjørn Jacobsen, at ordet nation ingen klar retlig betydning har. I både stats- og folkeretten er det udtryk som stat og folk, der anvendes. Det er ganske klart, at Færøerne ikke er en stat, og det er lige så klart, at den færøske befolkning er et folk. Alt det kan man se af den færøske hjemmestyrelov, og det er den, regeringen holder sig til.

Nu er det ikke første gang, hr. Tórbjørn Jacobsen stiller den her slags spørgsmål, og jeg oplever det som en boksekamp, hvor hr. Tórbjørn Jacobsen skygebokser, bokser mod en fjende, der ikke eksisterer, for hr. Tórbjørn Jacobsen kan få al den suverænitet og al den selvstændighed,

han ønsker, og han kan få det, som han vil, hvis han kan få et flertal på Færøerne til at støtte sig.

Den danske regering har ligesom tidligere regeringer tilkendegivet, og det danske Folketing har klart tilkendegivet, at kommer der et ønske fra færøsk side om suverænitet, så bliver Færøerne en suveræn stat.

Så jeg ved ikke, hvem det er, hr. Tórbjørn Jacobsen her kæmper imod, det er i hvert fald ikke Danmark, det er ikke den nuværende danske regering, det er ikke det danske Folketing, for her kan hr. Tórbjørn Jacobsen få det, som han vil, hvis han kan få et flertal i den færøske befolkning til at bakke sig op.

Det er derfor, jeg må gentage den henstilling, jeg ved tidligere lejligheder er kommet med til hr. Tórbjørn Jacobsen, nemlig at han gennemfører denne boksekamp på Færøerne, for dér kan den med fordel finde sted. Det er et færøsk anliggende. Det er ikke den danske regering, der modsætter sig, at Færøerne kan få suverænitet, men det må være det færøske folk, der træffer den afgørelse og kommer med en anmodning om det.

Men som hr. Tórbjørn Jacobsen ved, er der jo ikke enighed om det på Færøerne, og det er det, der er hr. Tórbjørn Jacobsens problem, det er ikke den danske regering, der er hr. Tórbjørn Jacobsens problem.

Tórbjørn Jacobsen (TF):

Det landsstyre, der kom ned til Danmark for at forhandle om de her spørgsmål i år 2000, havde politisk rygdækning for suverænitetskravet, det ved hr. Anders Fogh Rasmussen lige så vel som alle andre, der sidder herinde.

Kl. 14.50

Efter den danske regering havde brudt utallige aftaler med landsstyret under de her forhandlinger, bad landsstyret om at få en observatør ind til forhandlingsbordet. Dette blev blankt afvist af den danske regering, som naturligvis vidste, at en uafhængig observatør ville kritisere dens fremgangsmåde. Derfor blev der sendt et brev fra Færøernes landsstyre til FN, hvor man spurgte om fremgangsmåden, når FN er observatør under sådanne forhandlinger.

Den danske regering reagerede prompte med en meddelelse til FN om, at Færøerne kun er et dansk folkesamfund og derfor ingen ret har til at henvende sig til FN i det hele taget.

Det var simpelt hen umuligt for landsstyret at få ligeværdighed ind i forhandlingerne, og det er det, der er problemet. Det er ikke ligeværdige